

Arrest

nr. 257 861 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2020 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NDOBA en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt de onontvankelijkheid van het beroep vast wegens laattijdigheid.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 29 april 2021 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd vastgesteld dat het ingestelde beroep laattijdig voorkomt en werd uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) van 9 november 2020.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden beslissing, blijkt dat ze op maandag 9 november 2020 in persoon aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

De laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof derhalve woensdag 9 december 2020 (artikel 39/57, §2, eerste lid, °3 Vreemdelingenwet) . Gelet op de vaststelling dat het verzoekschrift slechts op 10 december 2020 bij aangetekende zending aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De Raad heeft ook geen rechtsmacht om de bestreden beslissing in te trekken wat het doel is van verzoekers beroep. Ook om die reden is het beroep onontvankelijk.”

1.3. Verzoeker richt op 11 mei 2021 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 juni 2021 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Waar de advocaat van de verzoekende partij meedeelt te zullen pleiten in het Frans, stelt de voorzitter dit te zullen toestaan, maar wijst zij erop dat de tolken werden voorzien op vraag en ten behoeve van de verzoekende partij zelf en niet van haar advocaat en dat het niet getuigt van een bijzonder respect voor de rechtbank om als verschijnend advocaat de proceduretaal niet te beheersen. De advocaat van de verzoekende partij werpt vervolgens op dat de bestreden beslissing had moeten worden genomen in het Frans en dus ook de procedure voor de Raad had moeten verlopen in deze taal, aangezien de verzoekende partij deze taal beheerst en zij in een faciliteitengemeente woont. De voorzitter wijst erop dat de taalwetgeving in bestuurszaken en de procedureregeling voor de Raad duidelijk zijn – de bestreden beslissing is gesteld in het Nederlands, dat bijgevolg de proceduretaal is voor de Raad –, dat niets de verzoekende partij heeft verhinderd om haar grieven op papier te stellen in het Frans en dat de tegenwerping “mais c’est la Belgique” hier niet anders over kan doen besluiten. Gevraagd om te reageren op de inhoud van voormelde beschikking, in de eerste plaats waar deze de laattijdigheid van het beroep betreft, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing pas ter kennis werd gebracht op 20 november 2020 en legt hij twee stukken voor ter ondersteuning van deze stelling. Inzake het eerste stuk stelt de voorzitter vast dat dit de akte van kennisgeving betreft zoals deze werd gevoegd bij het verzoekschrift, maar waarop ditmaal links onderaan de handgeschreven vermelding “Sign:”, een handtekening en een handgeschreven datum werden aangebracht. Zij wijst erop dat het aanwenden van dergelijk gekunsteld stuk allerminst dienstig is ter weerlegging van de beschikking, maar eerder aanleiding zou kunnen geven tot een klacht bij de stafhouder van de balie. Hierop antwoordt de advocaat van de verzoekende partij “Alors, vous pouvez le jeter dans la poubelle.” en ook nog – doelend op de verzoekende partij zelf – “C’est le garçon qui me l’a donné.”, waarbij de voorzitter hem erop wijst dat dit niets afdoet aan zijn verantwoordelijkheid als advocaat voor wat betreft het aanwenden van het stuk. Inzake het tweede stuk – door de advocaat van de verzoekende partij omschreven als “un e-mail de la commune” – wijst de voorzitter erop dat de enkele zinnen en de naam die hierop staan vermeld zelfs niet toelaten het document te identificeren als zijnde een ontvangen of verstuurd e-mail. De advocaat heeft geen verdere opmerkingen, noch bij de voorgelegde stukken, noch bij de inhoud van de beschikking. De verwerende partij onderschrijft de inhoud van de beschikking. De verzoekende partij zelf heeft geen opmerkingen. Wanneer de advocaat van de verzoekende partij bij de sluiting van de debatten aanstalten maakt om de door hem voorgelegde stukken zonder hierom te vragen weer mee te nemen, wijst de voorzitter hem erop dat deze worden toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier.”

1.5. Verzoeker slaagt er met gekunstelde documenten niet in alsnog aan te tonen dat het beroep tijdig werd ingediend of dat de Raad de rechtsmacht heeft om de bestreden beslissing in te trekken.

De beschikking blijft bijgevolg overeind.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA